

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν·

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρίς φοραῖς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 8-9 χιλιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶναι γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνενας δὲν εἶναι δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς ἂν δὴν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶναι ἀ το μ ι κ ᾶ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶναι δεχταῖς. Γιὰ κάθε γωστοποίησης ληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορᾶ.

Ἔχετε καὶ αὔριο φύλλο.

Τὴν Κυριακὴ εἶχε πιάσει τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστρονομίας τὸ ἀράπικὸ του μπουρῖ.

Ὅλα κείνη τὴ μέρα τὰ θυμήθηκε, ὅλα κείνη τὴ μέρα τὸν ἔφταιγαν ὡς καὶ τὰ βουχὰ του αὐτὰ ἀκόμη, διότι ὁ λαϊμοδέτης του εἶχε γυρίσει τὰ μπρὸς πίσω, καὶ τοῦ φαίνοντο ὅλα ἀνάποδα.

Ἄμα ποῦ βγήκε ἀπὸ τὴ διεύθυσι βρέθηκε μπροστὰ του μιὰ ταρνανογυναῖκα καὶ ψούνιζε ἀχλάδια ἀπὸ ἓνα μανάθη. Καὶ λέει ὁ διευθυντῆς στὸ μανάθη.

— Τράβα, μαγκούφη, τὸ γάδαρό σου καὶ ξεκουμπήσου.

Καὶ τοῦ ἀπαντᾶ ἡ ταρνανογυναῖκα.

— Δὲν τραβᾶ πουθενᾶ, θὰ κάτση δῶ νὰ ψουνίσω. Βρὲ μὲ τὸν γάδαρο, μὴ τὸ κουνήσης.

— Πῶς μιλάς ἔτσι; Σὰ θέλεις ἀχλάδια νὰ πᾶς στὴν ἀγορὰ νὰ ψουνίσης. Τράβα μαγκούφη.

— Σὰν θέλῃς νὰ πάω στὴν ἀγορὰ νὰ ψουνίσω νὰ μοῦ στείλῃς τὸ δούλό σου γιατί γῶ δὲν ἔχω δούλο. Μὴ τὸ κουνήσης μανάθη.

Γυρίζει ὁ φίλος Κοσονάκος τὴ κύτταξε καλὰ καλὰ, βλέπει τὸ νόστιμο μούτρο τῆς, στρίφτει τὸ μουστάκι του καὶ φεύγει λέγοντας: — Ἐπρεπε νὰ σὲ στείλω μέσα, ἀλλά... ἔχε χάρι... Ἄλλη φορᾶ, μανάθη, νὰ μὴ περνᾶς ἀπὸ δῶ.

Φτάνει πέρα κάτω σένα παντοπωλεῖο καὶ βλέπει ἓνα τενεκὲ ἀπόξω μὲ σκουπήδια.

— Βρὲ μπακάλη, φωνάζει, δὲν σοῦπα τὰ σκουπίδια νὰ μὴ τὰ βγαζῆς ἔξω; Πάρτα μέσα μαγκούφη.

— Μὰ κύρ διευθυντῆ, τώρα θὰ περάσῃ τὸ κάρρο.

— Αἱ σὰν περάσῃ τὸ κάρρο, νὰ τὸ μπάσης κι' αὐτὸ μέσα στὸ μαγαζὶ σου, σκουπήδια δὲν θέλω νὰ βλέπω ἔξω.

Νὰ κατατύχῃ κι' ἄλλος μανάθης. Ἀφίνει τὸν μπακάλη καὶ πιάνει τὸν μανάθη.

— Ρὲ ποῦ πᾶς μὲ τὸ γάδαρο;

— Νὰ πουλήσω τὸ πράγμα.

— Τὸ πράγμα; Τὸ πράγμα σου εἶναι ὅλο σάπιο, τὸ καταλθαίνω καὶ χωρὶς νὰ τὸ δῶ. Κλητῆρα, πάρτον μέσα μαζὺ μὲ τὸ γάδαρο. Καὶ ὅλα πέταμα. Μασκαράδες, θὰ μᾶς φέρετε τὴ χολέρα: Μέσα καὶ οἱ δύο σας.

Προγορᾶ λίγα βήματα καὶ συναπαντᾶ ἓνα ἀρχικλητῆρα.

— Τί νέξ; τὸν ρωτᾶ.

— Τίποτα, κύριε διευθυντῆ.

— Τίποτα; Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ συνέβῃ τίποτα; Κᾶτι πρέπει νὰ συνέβῃ.

— Νὰ, ἀπὸ κεῖ ἀπὸ τὴν ἀγορὰ περνοῦσε ἓνας κύριος καὶ ἐπάτησε ἀπάνω στῆς σαπουνάδες ποῦ εἶχε χυμένα στὸ πεζοδρόμιο ὁ κουρέας καὶ ξεγλύστρησε καὶ ἔφαγε ἓνα βρόντο.

— Βρόντο; Σαπουνάδες ἔξω ἀπὸ κουρεῖο; Βάρεσε ρὲ ὁ ἄνθρωπος;

— Λιγάκι ἀπὸ δῶ, ἀπὸ πίσω, μὲ συμπάθειο.

— Λιγάκι; Καθόλου δὲν ἦταν λιγάκι, ἦταν πολὺ. Ἐέρω γῶ τί θὰ πῆ βρόντος ἀπὸ σαπουνάδα καὶ ἀγκουροφλύδες. Λερώθηκε;

— Τὰ χέρια του ξέγδαρε λίγο.

— Βρὲ λερώθηκε, σὲ ρωτῶ;

— Αἱ, μπλαστρώθηκε λίγο γιατί ἦταν κεῖ καὶ ἄλλαις ἀκαθαρσίαις.

— Ἀκαθαρσίαις; Καὶ μοῦ τὸ λές; Τὸν περιποιήθατε τὸν ἄνθρωπο, τὸν πήγατε στὸ φαρμακεῖο;

— Μὰ δὲ εἶχε τίποτα. Μάλιστα ὅσοι τὸν εἶδαν γελοῦσαν.

— Γελοῦσαν; Ἄνθρωπος ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε καὶ σὺ μοῦ λές γελοῦσαν. Μέσα ὅλοι οἱ μπαρμπέριδες.

Καὶ πέρνει εἰς ἄρνα τὰ κουρεῖα.

Φτάνει σὲ ἓνα πρῶτο ποῦ βρέθηκε μπροστὰ του, φωνάζει

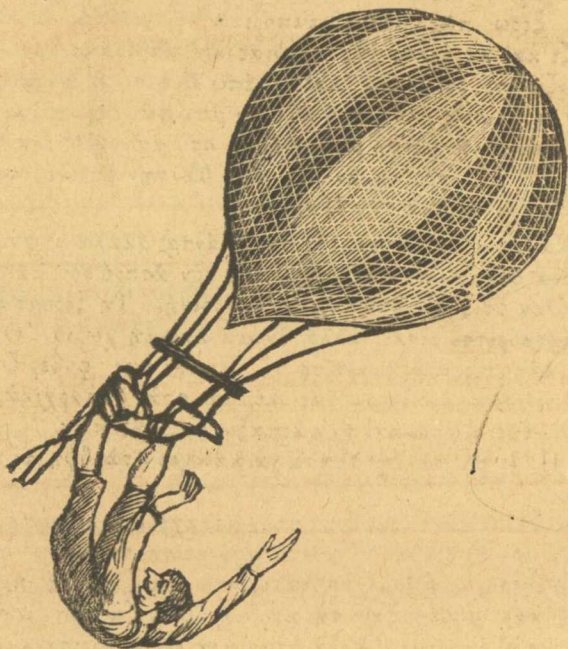
πού έφαινότανε όλη ή θεομπαμπάλα κείνη γάμπα της ώς τόν κόκκινο καρτσοδέτη, θαρρῶ μάλιστα πῶς φκινότανε και ένα λιγάκι κρέας, λευκὸ σὰ χιόνι ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατό της.

— Βαστάτε με και λίγωσα.

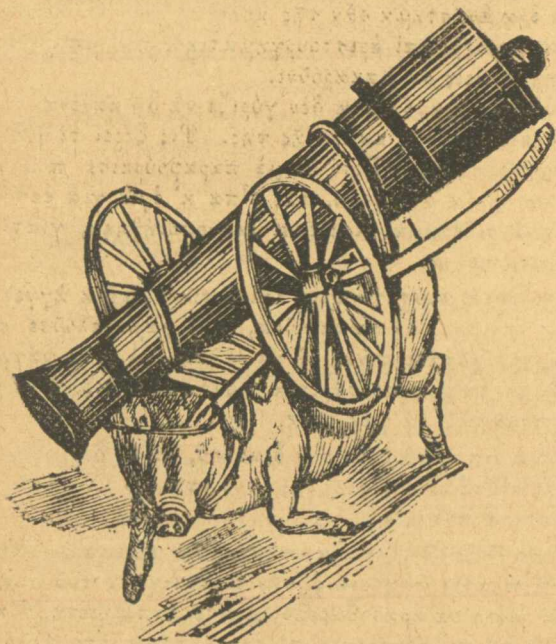
Σηκώθηκα και σὰν τόν σιδηρόδρομο πού έξατριζει, ἔτσι κ' ἐγὼ ξεφουμέροντας — ὡς ἵππος θηλυμανής, πού λέει και ὁ συνωνόματός μου Γιάννης ὁ Χουσόστομος — πήγα νὰ πγῶ νερό, νὰ σβύσω τή πυρκαγιὰ, και ἦπια κρασί.

Ἄχ, ἄχ, μαργολεμένη και τσαναμπέτισα,
ἐγὼ κρασί δὲν πίνω, σείδα και μέθυσα.

Και ἀφοῦ εἶμαι μεθυσιμένος ἀκόμα, αὔριο, πού θὰ βγάλωμε ἔκτακτο φύλλο, σὰς περιδιαγράψω τή κοροϊδεῖα τοῦ Φάληρου

Ὁ μπερδεμοσκοτωμὸς τοῦ Ἄεροναύτη.

Ὁ Ντομοδὸς ἀεροναύτης Βέδε με τὸ κανόνι πού μᾶς ἔρριξε.

με τόν τσαρλατάνο ἀεροναύτη, πού μᾶς κοροϊδεψε ὅλους, ὡς και οὔλα τὰ ἄλλα πάντα και καθέκαστα. Τί νὰ σὰς κάνω ; Δὲν χωρεῖ παραπλεῖυτερα τὸ φύλλο.

Τὴν Κυριακὴ δὲν σὰς τὸ ἔβγανα τόν Παληάνθρωπο γιατί δὲν εἶχα κέρι, και σήμερα παλι σὰς ἔφαγα ὅλο τὸ φύλλο με τόν Διευθυντὴ και τὸ Φάληρο, γιατί και τὰ δυὸ ζητήματα εἶναι σπουδαῖα, ὁ μὲν διευθυντὴς διότι ἐννοεῖ χωρὶς χωρατὰ αὐτὴ τὴ φορὰ μ' ὅλους τοὺς μπάτσους του νὰ ἐκτελέσῃ πρὸς σωτηρίαν ὅλων μας τὸ καθήκόν του, γιὰ τὴν καθαριότης, τὸ δὲ Φάληρο, διότι κοροϊδεψε ἡ ἑταιρία τοῦ σιδηροδρόμου Ἄθῆνα και Περαιὰ, γιὰ νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὴ φτωχὴ μας σακκοῦλα λίγες χιλιάδες, και γελοῦν με τὴ κουταμάρα μας οἱ χρυσογάδαροι.

Τῆς ἐπιστολαῖς τῶν γραμμάτων και τῆς ἰδιαίτερης πληροφορίας θὰ τῆς δημοσιέψω αὔριο, και ὅσκις περισσέψουν παλι τὸ σάββατο, και τῆς ἄλλαις τὴ Κυριακὴ. Φινίτο.

Ρε σιδηροδροματζή, στίσου ρε μ' ἄφησες ὄξω.

Τσανωμένες ποιὰ νὰ πρωτομπῆ στὰ μπάνια.